

La Veu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 28 de març de 2003 • Núm. 378 • Any IX • 0.75 Euros

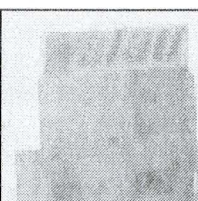
ZONES DE RISC

Llicència de construcció en zona innundable

El Bloc vol que és pronuncie la CHX

**La ciutadania
segueix les
mobilitzacions
contra la guerra**

**Pere Bausà
analitza la
nostra localitat (i 2)**

**Canvis al
CD Benicarló**

El Bloc demana a la CHX un estudi de la

El Pla d'Acció Territorial de Riscos d'Inundacions a la Comunitat Valenciana qualifica el Barranquet com un lloc de risc seriós i greu d'inundacions. Ara el volen construir.

TEXT: redacció

FOTOS: lluisa garcia

Els treballs de construcció d'un complex residencial a la zona del barranquet de Benicarló on s'ubicava antigament el camping "el Tordo i el Olivo" es troben ja força avançats. Ni la denuncia d'Apnal- Ecologistes en Acció ni tan sols el risc seriós que aquesta organització apuntava sobre la possibilitat d'inundacions han pogut aturar el procés normal i legal, també és cert, que ha seguit l'empresa promotora de les obres.

De poc valen les raons que al·leguen els conservacionistes quan afirmen que la rambla d'Alcalà és el punt de sortida al mar d'una conca de 16.613 hectàrees i que converteix la zona, per tant, en un lloc marcat per l'alt risc d'inundacions i més tenint en

compte el caràcter torrencial de les pluges en aquestes contrades de la mediterrània. Un fet en el que coincideixen tots els òrgans competents, des del govern de la Generalitat fins la Confederació hidrogràfica del Xúquer.

El Bloc insta la CHX a fer un estudi sobre els riscos de la zona

De fet, actualment, el document de delimitació de risc d'inundació a l'escala regional de la Comunitat Valenciana el té marcat com a lloc de risc seriós i greu i assegura en les seues línies que "la rambla d'Alcalà dona lloc a una zona de risc alt per insuficiència general del cabal i relleu invertit a partir de la carretera nacional 340, afectant una zona industrial i les edificacions

turístiques del sud de Benicarló".

També explica que aquesta rambla alimenta la marjal situada al sud de la mateixa i que s'estén fins Peñíscola. A més, en el mateix document s'insisteix que aquesta especificació s'ha d'utilitzar especialment en relació a les normes i concessions urbanístiques incrementant, d'aquesta manera, el

grau d'exigència.

Un grau d'exigència que també es reivindica en el Pla d'Acció Territorial de Riscos d'Inundacions a la Comunitat Valenciana-PATRICOVA, on la COPUT situa l'indret en el màxim de la seua escala i amb seriosos riscos d'inundacions marcats per "la freqüència i la virulència".

Lozano acusa el PP de practicar una política "de pegats"

La precampanya ha començat i els diferents partits polítics duen fins a Benicarló alguns dels seus destacats membres. La passada setmana va ser Antoni Lozano

TEXT: noemíoms

FOTO: lluisa garcia

"Els reptes de l'agricultura en el segle XXI" és el títol de la conferència que va donar divendres a la nit el portaveu del PSPV-PSOE a la comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de les Corts Valencianes, Antoni Lozano a Benicarló.

La xerrada emmarcada en el cicle de jornades que té com nom genèric "el nostre poble, un projecte il·lusionant" va abordar les principals preocupacions que sacsegen en l'actualitat als agricultors valencians.

Uns problemes que es redueixen bàsicament al minifundisme, la parcel·lació i l'envelliment de la població. El portaveu socialista va explicar que

el nombre d'agricultors al País Valencià s'ha reduït ostensiblement, així doncs, entre 1995 i el 2.003 han desaparegut 68.000 camperols.

Davant aquesta situació, Lozano va insistir en la necessitat de mantenir els agricultors que encara existeixen i acusà el partit

popular d'haver efectuat una política de pegats que no ha pal·liat les problemàtiques greus d'infraestructures agràries.

El portaveu socialista a la comissió d'Agricultura va defensar la conveniència de professionalitzar el sector i establir tres models d'explotació, el d'interior, el

de la costa i el dels mercats emergents, amb l'agricultura ecològica com a bandera.

Quant a les necessitats hídriques, Lozano va assegurar que el PSPV també "vol aigua, però la nostra proposta es basa en el creixement sostenible" i va reclamar la realització del transvasament de 90-100 hectòmetres cúbics del Xerta-Calig per a Castelló.

ESCUDER

En un àmbit més local, el candidat a l'ajuntament de Benicarló pel PSPV-PSOE, Enric Escuder, va lamentar que l'obtenció de la Denominació d'Origen de la carxofa de Benicarló no repercutisca en una millora dels beneficis de l'agricultor.

Mor un camioner al seu pas per Benicarló

El conductor d'un camió va morir diumenge després de bolcar el vehicle amb el qual circulava per l'A-7 a l'altura de Benicarló.

El sinistre va tenir lloc al terme municipal de Benicarló, en el quilòmetre 360 de l'autopista A-7, en sentit Barcelona. Segons els Bombers, en l'accident únicament es va veure implicat un camió que, per causes que encara es desconeixen va bolcar i va

col·lisionar contra un pilar de subjecció d'un pont.

A conseqüència del xoc, el conductor va quedar atrapat en el vehicle i va haver de ser alliberat pels Bombers del Parc Comarcal de Benicarló que va invertir en aquesta tasca més de dues hores, des de les 11.47 fins les 14.05 hores. Segons informa **Noemí Oms**

Penalitzacions a l'oli

Els productors castellanencs d'oli deixaran d'ingresar en la campanya 2002-2003 més de 916 mil euros en concepte d'ajuda a la producció que atorga la UE a conseqüència de les penalitzacions que li han estat aplicades per sobrepassar la quantitat assignada, segons assenyalava la Unió de la Llaureadors.

L'actual OCM del sector de l'oli assigna a Espanya una quantitat de producció de 760.027 tones i les dades de l'Agència de l'Oli d'Oliva demostren que la producció

declarada per les almàsseres a 25 de març arriba fins les 879.000. Segons el responsable del sector de l'oli de la Unió de Llaureadors, Ramon Mampel, "les grans explotacions de determinades zones de l'estat amb uns rendiments d'entre set i vuit mil quilos per hectàrea, i que únicament signifiquen el 15% del total, desvirtuen els rendiments de la resta i fan que el conjunt de la producció espanyola es passe de la quantia garantida".

Benicarló: de ciutat pública a ciutat domèstica (i 2)

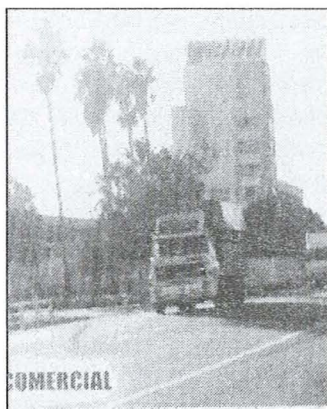
Les partides Riu i Sant Gregori es van transformant en zones residencials sovint sense una urbanització adequada.

TEXT: per **bausà**

Segons molts experts, les ciutats occidentals segueixen dos models bàsics, aquells que l'urbanista Josep Oliva anomena ciutat pública i ciutat domèstica. Les urbs històriques i tradicionals pertanyen al model de ciutat pública. Són aglomeracions compactes, amb carrers limitats per les façanes de les cases, amb barreja de les activitats urbanes i que tenen els espais públics com elements característics. La ciutat domèstica, dispersa o "moderna" sorgeix al segle XX. És una aglomeració de baixa densitat amb els edificis aïllats i envoltats de vegetació. Hi ha una clara separació de les funcions urbanes en àrees o edificis especialitzats. Els carrers són sols vies de comunicació per als automòbils. Els espais públics desapareixen o perden la seva funció de punt de trobada i són substituïts, en part, per espais privats com els centres comercials o d'oci.

La transformació de les nostres ciutats mediterrànies, típicament públiques, es produeix des dels anys seixanta del segle passat. Aleshores, Benicarló era una aglomeració compacta al voltant de l'església de Sant Bertomeu amb un barri mariner. Hi havia unes vil·les o xalets de l'alta burgesia al passeig de l'estació. Els carrers de la Volta, la plaça del Mercat, dels Bous... eren els espais públics on tothom es troba-

va, passejava... La majoria dels desplaçaments eren a peu o en bicicleta. Als setanta es fan els blocs de "Caps de Família", amb els edificis separats de la vorera no delimiten el carrer-, envoltats

d'una tanca i un jardí privat. L'any 1976 s'inaugura el col·legi de primària Jaume I, al polígon escolar, fora del casc urbà, que es completa amb l'Institut de Batxillerat Ramon Cid en 1984. A principis dels noranta obri les portes el supermercat Mercado-na, amb pàrquing, el qual assolirà prop del 40 per cent de totes les vendes de queviures del poble. Les partides Solades i Sanadorlí, de forma gradual, esdevenen zones residencials o suburbanas, amb una barreja desordenada de xalets i camps de conreu, mal urbanitzada -sense carrers i altres serveis urbans- i de dubtosa legalitat en molts casos. En període comença la segregació funcional -zona residencial del sud del terme, polígon escolar, gran supermercat-, desapareixen gran nombre dels botigues i s'afa-

voreix l'ús de l'automòbil per anar a comprar o dur els xiquets a l'escola.

Des dels anys noranta els processos de dispersió urbanística, segregació funcional i ús de l'automòbil continuen. S'obri el polígon industrial Collet, on s'ubiquen diverses empreses. Les partides Riu i sant Gregori es van transformant en zones residencials sovint sense una urbanització adequada. Des de finals de segle fins ara s'intenta urbanitzar aquestes zones mitjançant els Programes d'Actuació Integrada, els famosos PAI, com el de Solades, Povet, Sant Gregori o Riu-Surrach-Aiguadoliva. El disseny de la ciutat passa a mans de la iniciativa privada. El PAI de la Tossa Golf pretén fer una macroubanització amb un camp de golf al paratge de la Tossa per a prop de quinze mil persones. S'ha obert una àrea d'oci al Port esportiu que ha contribuït que els bars i restaurants del centre tinguin menys clients. El futur Centre Comercial Costa Azahar, que s'ubicarà a l'antiga fàbrica Palau, constarà d'una sala multicine, un hipermercat, tendes i restaurants especialitzats.

Possiblement, en un futur, esdevindrà el lloc de trobada del poble, una mena de plaça o carrer major semiprivat, però amb el consum com a fet fonamental. La ciutat també creix dins del casc urbà i s'aixequen blocs per tot arreu que, sovint, sols seran ocupats uns pocs dies

a l'any. La futura carretera Benicarló-Peníscola afavorirà molt la urbanització dispersa. S'han fet, però, diverses accions per relançar el centre urbà: carrers per a vianants, l'arranjament del Mercat Central, Museu Arqueològic i Auditori Municipal, diverses placetes com la del Mercat Vell...

La irrupció de la ciutat domèstica o dispersa s'ha produït per la seva identificació amb la modernitat o el "progrés", per un augment del nivell de vida -no qualitat de vida- i per l'adquisició d'elements de l'estil de vida nord-americà.

I la ciutat pública no té futur? Des dels anys vuitanta molts urbanistes i sociòlegs urbans han responsabilitzat a la urbanització dispersa dels problemes de les ciutats actuals: el trànsit, la pol·lució, la producció de deixalles, la pèrdua d'identitat, la inseguretat, l'exclusió o segregació social... S'ha tornat a valorar la ciutat pública, la ciutat mediterrània adaptada als temps actuals, compacta, cohesionada, multifuncional i diversa. Segons l'arquitecte Ricard Bofill "la ciutat si no és mediterrània no és una ciutat". Com diu l'ecòleg urbà Salvador Rueda "a veure si ens va a passar el mateix que va succeir amb la dieta mediterrània, que fou menyspreada fins que foren reconegudes les seves bondats".

El Patronat de Turisme de Peníscola prescindeix d'un altre director

Després de l'ocàs del Festival de Comèdia a Benicarló ara, en terres peniscollanes, les coses segueixen igual de mogudes. On anirà a parar?

TEXT: noemioms

FOTO: joancarlesadell

Maror a Peníscola després de la decisió del patronat de turisme de la localitat de prescindir dels serveis del fins ara director de del festival de cinema de comèdia de Peníscola Patrice Vivancos i la seua empresa. Dies després de les declaracions de Vivancos acusant als dirigents de la localitat d'haver deixat el festival del 2003 en mans d'una empresa "sense experiència en el món del cinema" i que "acabarà deixant la qualitat del certamen pel terra", el president del patronat de turisme de Peníscola, Rafael Serrat ha volgut justificar aquesta decisió. Segons Serrat, després de les nombroses queixes que es van rebre l'any passat, el patronat de turisme va decidir treure a concurs el festival. "si l'any passat haguéssim quedat contents amb l'empresa en aquesta edició se li hagués donat una oportunitat, però com no

va ser així vam decidir buscar una alternativa millor". El president del patronat assegura que l'empresa que encapçala Vivancos els ha fet "passar moltes males estones" i ha demostrat no ser seria atès que "encara deu diners per tot arreu, i això no ens agrada ja que nosaltres vam complir la nostra part i a ells els vam pagar de seguida". "El nostre no és un gran festival, assegura Serrat, però és un festival de Peníscola, i ha de tindre com a bases la serietat i l'honradesa". A més, el responsable del patronat insisteix que més enllà d'aquestes raons l'adjudicació es va portar a terme a favor de l'empresa madrilenya degut al fet que la productora Malvarrosa "es passava del pressupost". El president del Patronat explica que "a pesar que ens van informar que HTTV no es tractava d'una empresa molt bona, el Consell d'Administració del Patronat de turisme de Peníscola l'hi va

adjudicar perquè s'adaptava més als requisits". Serrat comprèn l'empipament tant de l'exdirector artístic Patrice Vivancos, com de l'exdirectora tècnica del festival Pilar Palacios, i explica que després de la decisió del patronat ambdós van anar a parlar amb ell; "jo els vaig dir que el tema estava així i que nosaltres havíem de fer les coses com tocava, tal com la llei ens obliga" comenta Serrat "a ells els va parèixer malament i va ser quan van fer les declaracions". El president del Patronat desmenteix a Vivancos qui defensa que el seu contracte continua vigent, "el contracte ha expirat, el vam revisar nosaltres amb el tècnic de l'Ajuntament". A més, afegeix que tenen "el dret i la llibertat de fer-lo millor". Respecte al futur del certamen mancant tan només unes setmanes per a la seva celebració, Serrat assegura que en els pròxims dies deuen desplaçar-se a Peníscola els representants de HTTV per a

presentar l'aval i signar el contracte. "Hauran espabillarse perquè volem que aquest festival siga millor" adverteix. Quant al perill de desaparició de l'esdeveniment, el president del patronat explica que "això dependrà de Peníscola, del nou patronat que hi haurà en la pròxima legislatura, del nou ajuntament i de l'empresa a la qual se li ha adjudicat", i en referència a aquesta empresa diu que "si ho fan bé no hauria de desaparèixer".

FUTUR

La nova direcció del festival podria recaure en mans de Borja Crespo, mentre que com sorpreses més destacades, en aquesta edició del certamen es podria comptar amb la presència de l'actor britànic Rowan Atkinson i la protagonista de la pel·lícula amb la qual es va iniciar la promoció de Peníscola, El Cid, Sofia Loren.

APLEC

CANT A LES COMARQUES

Aquest diumenge dia 30 a les 18 hores tindrà lloc a l'Auditori de Benicarló el XIVè Aplec Cant a les Comarques. Enguany l'acte compta amb la participació de la Coral Polifòni-

ca Benicarlonda -dirigida per Josvi Arnau-, la Coral Borriana, sota la direcció de Carlos Valero, la Coral Floc (Alforja) dirigida per Jordi Olivé, el Cor Helios (L'Eliana) baix la direcció de Michel Cervantes.

En finalitzar el concert individual hi haurà la interpretació

d'una peça conjunta que enguany és la cançó popular xeca "les granotes".

L'Aplec compta amb el suport de la Diputació de Castelló i l'Organisme Autònom de Cultura de Benicarló.

377

DES DEL 18 D'AGOST DE 1995

Tres robatoris en una mateixa nit

TEXT: noemiOMS

Foto Denúncia

Hom podria creure que alguna mà fosca s'ha entossudat a ridiculitzar-nos davant de mitja humanitat. Primer van ser els anuncis de la platja del Morongo, després els cartells que recomanen d'una manera ben peculiar respecte per les zones ajardinades del poble i ara aquesta perla que commina a no aparcar en uns determinats llocs on només es poden realitzar tasques de càrrega i descàrrega.

Amb els dos primers casos ens ho vam agafar a fotesa, però ara veiem clarament que ens trobem amb una flagrant simptomatologia de dislèxia aguda.

Qui haja estat l'autor d'aquest acte de violència lingüístic no en té cap culpa, però el responsa-

ble darrer del "negociat de senyals" de l'ajuntament és, sens dubte, un carabassí amb totes les de la llei. Què li semblen al regidor de Cultura tots aquests atemptats contra la llengua de Cervantes? Què pensa la regidora de Turisme que diran els forasters que ens visiten del nostre nivell cultural?

Què deu passar pel cap del regidor d'Obres i Serveis quan es veu obligat a donar l'ordre de clavar al terra uns senyals que diuen tant de la nostra formació? Què farà el senyor regidor d'Hisenda quan haja de pagar les factures d'una feina tan mal feta? Potser creurà el senyor alcalde que caldria trobar el culpable d'aquests ridículs? Vaja preguntes estúpides!.

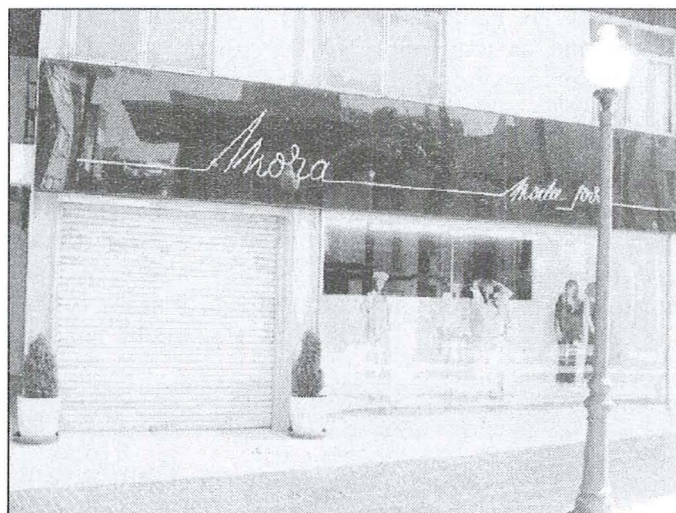
La matinada del dilluns va estar marcada pels robatoris a Benicarló. Tres establiments de la ciutat van ser assaltats la mateixa nit sense que es pogueren realitzar detencions. El més destacat va ser el que va tenir lloc en una botiga de confecció situada en el carrer Ferreres Bretó, concretament en els baixos de l'edifici de la Torre de Benicarló.

Els lladres van entrar per unes finestres laterals que comuniquen el bany del local amb el passatge de l'edifici. Les reixes no els van detindre, sino que els van arrencar i van poder introduir-se en l'interior de l'establiment.

Un cop dins els atracadors van endur-se gairebé tot el gènere que hi havia dintre l'establiment, deixant el que s'exposava en l'aparador. A més van també van robar els diners que hi havia a la màquina enregistradora i l'ordinador.

Però durant aquesta mateixa nit també van tenir lloc altres dos robatoris, un en una botiga de cortines situada al carrer Vinaròs, mentre que l'altre establiment és una pizzeria situada en els voltants de la zona de l'Auditori.

La policia sospita de l'autoria dels responsables dels tres robatoris. En aquest sentit, apunten que podrien ser ciutadans de Benicarló que després de passar un temps en la presó han aconseguit la llibertat condicional i han tornat a ballar-la. La Guàrdia Civil ha obert diligències i ha enviat els empremtes trobades al local a Madrid per esclarir l'autoria dels fets.

CULTURAL
ASSOCIACIÓ LA FERAM
BENICARLÓ

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO
FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors
JOSEP BARB
VICENT BORR
NOEMÍ OMS
RAMON PARÍS i

Fotografies
i JOAN C

La Via de la Plata

Etapa 12

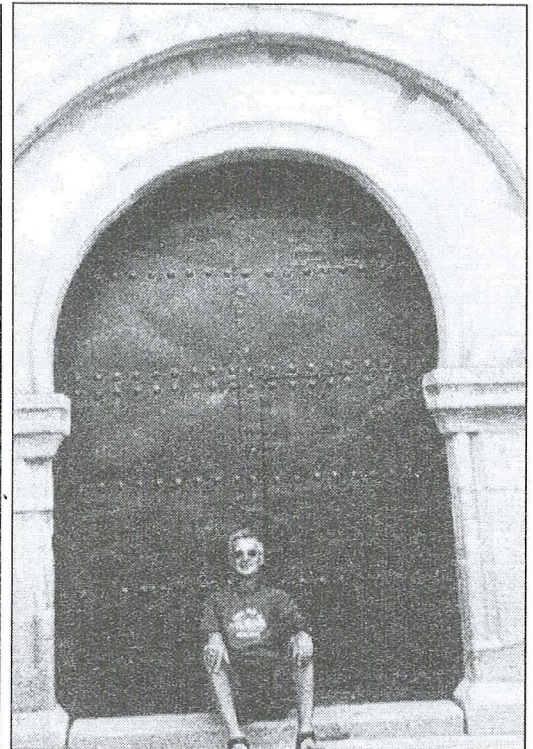
Etapa 12: Aljucén - Acuescar.

TEXT: tonyofibra

Aquesta nit ha plogut i tronat poc o molt. Quan m'assomo al balcó encara es veu algun llamp a la llunyania. Ens alcem i ens rentem un poc a la font. Després mengem alguna cosa per a no eixir amb la panxa buida.

Tinc molta pixera. Al primer carreró que veig, l'amollo. Aixó de no tenir serveis... de vegades ens fa ser incívics. Comencem la marxa. Per la carretera d'accés al poble sortim a la nacional, creuem el riu Aljucén pel pont i immediatament, a la dreta, agarrem el camí. Està núvol. Caminem pel cordel que va discorrent per un paratge preciós, entre sureres i carrasques, amb una intensa olor d'incens provocat pe l'estepa ladanífera. Un tipus d'estepa que a la primavera fa unes flors amb pètals blancs i roig fort al fons. Fins a Alcuescar, a més de vint quilòmetres, no trobarem res fora de les boniques vistes.

Fem una parada per a menjar alguna cosa i seguim. Vicent va coix i el que és pitjor, està esglaiat, el dolor que sent es estrany per a ell. Jo vaig davant. Apleguem, entre ovelles i algun mastí, a la creu de San Juan o del Niño Muerto. Un pastor que està canviant el ramat de lloc ens informa de la sequera que estan patint els últims anys i de la histò-

ria del Niño Muerto: una vegada un soldat anava per aquests paratges i uns llops el van matar i se'l van fer; en aquest lloc en aquest lloc van posar una creu en honor a sant Joan que era el nom del soldat. Fins a la creu tot és pujada, suau però continua pujada.

A partir d'ací anem, més o menys, planejant.

Prop d'Alcuescar, només ens queda una baixada, torno a esperar a Vicent, va molt malament. Estic pensant en dir-li que s'epere i jo vaig a buscar algun cotxe per a portar-lo al poble. Li ho dic i respon que no, com és d'esperar. Pot aplegar i aplegarà.

Anem directament al centre de salut. No té res, una sobrecàrrega.

Després d'esmorzar ens dirigim al convent de los Esclavos de María y de los Pobres, allí està el nostre alberg. Aquesta institució religiosa, o social, no ho sé, es dedica a arregar a tota eixa gent que no volem veure, ni volem saber que existeix. Mentre esperem el hermano hospedero seiem al costat d'un monstre. Només sa un so: brrrrrt, brrrrrt, brrrrrt... i torna a repetir-lo. Depriment! Molt fort!

Ens reben i atenen molt bé, potser massa bé. Avui dormirem amb llençol i en cambres independents. Ens conviden a dinar i sopar, cosa que ens preocupa, però ens vam quedar tranquils al veure que el

nostre menjador no era el de la comunitat ni el dels desvolguts interns.

Aquests frares atenen i curen de la gent que no vol ningú, suposem que estaran subvencionats per les administracions, però tot i això encara ho haurien d'estar més. No es pot pagar amb diners la feina que fan.

Passegem pel poble, gran, com tots el pobles de per ací, no en habitants, sinó en espai. Tot són cases unifamiliars. Anem a un bar que resulta ser dels pares de l'hermano hospedero. Fem plans per al dia següent ja que entrem a Càceres i ens han dit és molt interessant.

noalaguerra.com - Tecnologia i llibertat (5)

Parlar de tecnologia i llibertat quan estem saturats de bombes "intel·ligents" –més intel·ligents que qui les usa–, avions invisibles o armes de destrucció massiva, pot parèixer una ironia.

TEXT: Josep V Taus

Avui, 20 de març de 2003, tenia previst escriure sobre la criptografia com alternativa als atacs a la intimitat que governs de països que presumeixen de democràtics cometem cada dia amb sistemes d'espionatge com Echelon. Però no he pogut. He començat el dia en estat de guerra.

Declarada o no, però guerra. La indignació i la tristesa que em produeix pensar que em toca viure en un món dirigit per ambicions individuals, m'ho ha impedit. Només hi ha una cosa que em fa continuar prement les tecles de l'ordinador: les mostres de consciència humanitària que manifesta una societat

molt més assenyada que els seus representants oficials. Uns representants, falsament paternalistes, capaços d'idear, de finançar i d'utilitzar els més moderns, sofisticats i cars artefactes en una guerra que posa en perill la vida de milions de persones i retalla, encara més, les llibertats personals.

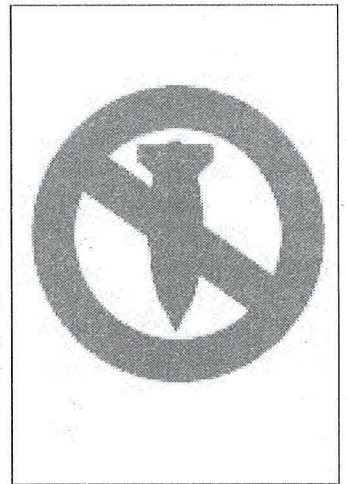
Però la tecnologia, en forma de xarxa de telecomunicacions mundial, s'ha convertit en un dels millors aliats dels opositors a la guerra. Internet, més enllà dels coneguts avantatges per als sectors tècnic, científic i econòmic, s'ha mostrat com un instrument de cohesió social global. Nascuda a partir del projecte de telecomunicacions de

l'exercit nord-americà Arpanet, i re-inserida socialment gràcies a l'esforç d'institucions acadèmiques, de centres d'investigació –com el CERN o el WWW Consortium–, d'organitzacions públiques i privades i de particulars, s'ha convertit en l'instrument bàsic de coordinació de les diferents plataformes pacifistes que han sorgit en tot el món.

El servei de correu electrònic, que permet transmetre un missatge a quasi qualsevol part del planeta en qüestió de segons i amb un cost econòmic ridícul per als habitants dels països desenvolupats, ha permès coordinar la celebració de nombroses manifestacions

arreu de l'estat i del món.

El Comitè de Solidaritat amb la Causa Àrab recull a través del lloc web sol·licituds de voluntaris per anar a Bagdad a fer d'escut humà.

Tolito

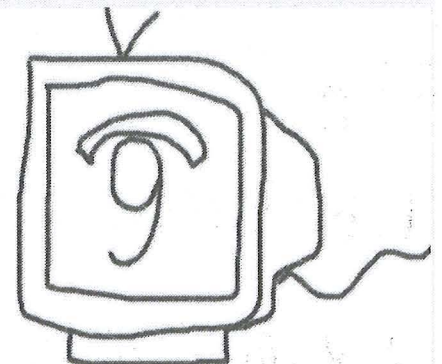
Canal 9 i la guerra

El 18 de març vaig tenir curiositat per conèixer la resposta dels informatius de Canal 9 davant el trident de notícies "guerra, falles, València c.f.-Arsenal". El conflicte iraquià estava a no res d'esclatar coincidint amb el punt màxim d'exhaltació desitjat pel bon redactor de telediaris de RTVV i avisava amb trencar un guió que pareixia escrit per la mateixa Rita Barberà: ofrena de flors, falles preparades per a cremar i el València c.f. jugant-se el pas a quarts de final de Lliga de Campions el mateix dia de Sant Josep a Mestalla. Impossible demanar més.

El perill de l'inici de l'explosió de les bombes intel·ligents (quines incongruències ens fan menjar) amargava amargar al bon redactor la tan esperada vetllada, tot i que unes hores abans havia respirat més tranquil en assabentar-se que l'últimàtum de l'amic George finalitzava a les dues de la matinada del dia vint.

Segur que el Poder Valencià l'ha pressionat -va rumiar. Tindrem una fi de falles en pau. El presentador del telenotícies nit no va perdre un parell de minuts abans de connectar en directe "allà on està la notícia del dia", és a dir, a l'ofrena de flors i a

Mestalla. La fallera major estava a punt d'entrar a la plaça i els valencianistes tot just acabaven l'entrenament previ al vital enfrontament. Canal 9, com sempre, estava allí.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 377.

TEXT: el lector

Una setmana més m'he quedat un tant decebut pel tractament quasi anecdòtic que es dóna a La Veu d'un tema que tant preocupa a tots els benicarlandos com és el de la guerra d'Iraq. Bé està que s'atorgue la panissola a tots aquells que tracten de justificar allò que resulta injustificable, però caldria esperar quelcom més d'una publicació tan progressista com la seua, un editorial si més no o algun reportatge de la seua intrèpida reportera Orms. Com que la cosa sembla clar que va per a llarg encara hi ha temps d'ocupar-se'n amb profusió.

Espectaculars les declaracions del president de la Diputació provincial i del Partit Popular Provincial. M'ho he hagut de llegir diverses vegades perquè no m'acabava de creure que algú pogués dir desmesuraments tan grossos. Diu el senyor Fabra, entre altres boniqueses, que l'albergue de Benicarló roman obert gràcies al camp de golf de Sant Jordi. Ho diu i es queda tan ample, ell i tots els que se l'escolten. Cal inferir de tan rotundes asseveracions que el famós hotel de cinc estrelles que segurament ja han construït al "complex turístic Panoràmica" (tot complint com sempre les seues promeses) deu estar sempre de gom a gom i que ací baix vénen,

pobrets, els que no troben lloc allà dalt. Conec gent que treballa al Parador i no m'han dit mai que ningú preguntara pel ditxós camp de golf aqueix. El senyor Fabra sembla Santa Claus, amb aeroport i Mundo Ilusión inclosos, un entranyable venedor de fum que dóna la sensació que va per la vida repartint béns públics com si foren d'ell: "aquí os traigo las obras de remodelación de la ermita del Rocío" diu amb tota la naturalitat del món. És clar que després de mirar la fotografia vaig descobrir que aquestes lúcides declaracions es van pronunciar en un casal faller i ja se sap que l'univers faller és procliu a l'exageració i la desmesura. Li ho dic de veritat, senyora Garcia, com a benicarlando m'humilia sentir coses d'aquestes i em dol que la nostra primera autoritat no tinguera reflexos o com es diga això per respondre de seguida quan hom sap que resulten difícilment creïbles unes manifestacions que semblen més una amenaça que una altra cosa. Mire, per mi, si l'albergue s'ha de mantenir gràcies al camp de golf de Sant Jordi, que el tanquen.

La portada de La Veu de Benicarló d'aquesta darrera setmana esdevé especialment significativa. Resulta que el que més crida l'atenció de la flamant llista del Bloc per Benicarló no és la innovació, les segures dosis d'il·lusió, la

capacitat de treball indubtable de tots els seus membres... sinó l'absència de dos dels actuals regidors. No sé, però m'esperava una imatge somrient del candidat Guzmán. Sempre patint, Déu meu.

La cànidesa de la proposta d'APNAL perquè s'aturen les obres d'una urbanització que s'està construint al costat del Barranquet resulta, si més no, entenedidora. Carregats de raó com estan els ecologistes, emparats per totes les lleis, amb tot l'enteniment que es vulga... però "Promociones Mediterráneo" en qüestió edificarà tot el que li vindrà de gust i qui vinga detràs que arree. Ja es diu, "a la vora del riu no faces niu". Però què, si algun dia passa alguna desgràcia, tots es rentaran les mans.

L'article de Pere Bausà ens fa reflexionar de com anem cap on "ells" volen, com en nom del "progrés" (d'alguns) estem perdent la personalitat, com, en definitiva, Benicarló esdevindrà prompte una ciutat domèstica que deu ser la cosa més semblant a una ciutat dormitori.

El pelegrí no sé a qui vol enganyar quan diu que pren "suc d'ordi fermentat" (altres vegades parla de "clares"). Que quede ben claret, aquest senyor beu cervesa, alguna vegada rebaixada amb gasosa, però cervesa. D'ací vénen les referències contínues al problema de satisfer "les

necessitats fisiològiques menors de tot ésser viu". En aquesta nova etapa de la secció, siga per l'amabilitat del clima, siga perquè aquesta Via de la Plata no és tan transitada, anem tots més relaxades i no tenim tantes ocasions de fer noves amistats. Però ja em va bé, ja, ara estic més per la feina. Haurem de fer-nos amb La Màscara de l'amor que ens recomana el nostre crític literari. Pel que dedueixo, Joan Medina es tracta d'un personatge de ficció i estem davant d'un muntatge editorial. Segur que el llibre val la pena de llegir.

La fotografia de la pàgina 13 no té preu. Per als desmemoriats, s'hi pot veure el cronista oficial de Benicarló en animada conversa amb el regidor de Cultura amb un fons de fotografies dels aljups del terme. No s'aprecia bé si aquestes construccions ja havien estat remodelades com cal o no.

Sí, jo també estic en la sintonia del còmic de Burriel. Ja s'ho podia pensar vosté, senyora meua.

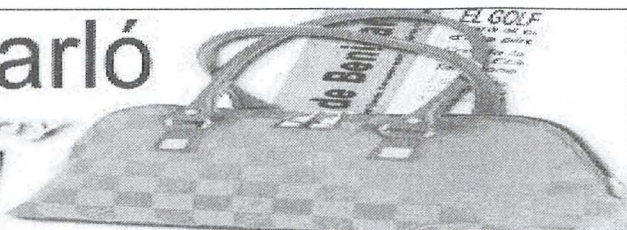
L'ESPIFIADA SETMANAL

Em consta que la crítica literària ha estat escrita per Josep San Abdón i no per Carles Lluch que, per cert, aquesta setmana ha fet safrà.

La Veu de Benicarló

un regal per a tot l'any

subscriu-te !!!

Repulsa contra la guerra

Nombrosos actes organitzats per tot el món han deixat constància del rebuig dels ciutadans a la guerra a l'Iraq. Els dirigents però, han fet poc cas al poble

TEXT: noemíoms

FOTO: Iluïsa garcia

Sota la pluja o amb un fred que deixa erts, els ciutadans de Benicarló han tornat a dir aquests darrers dies no a la guerra sortint al carrer. Si el més xocant va ser dissabte passat on la intensa pluja no va poder aturar la manifestació, dimecres els joves de l'institut Joan Coromines no van voler quedar-se enrere amb les seues reivindicacions pacifistes i van convocar un mobilització davant l'ajuntament de la ciutat.

Els joves, una setantena, portaven globos i pancartes amb consignes contra la guerra. "Volem fer sentir la nostra veu, per a que el govern veja que no ens quedem amb els braços creuats, que no per tenir la majoria absoluta poden fer els que els vinga en

gana" explicaba la portaveu estudiantil Judith Àvila. Després de mitja hora de concentració els estudiants van llegir un manifest a favor de la pau, i més tard van recórrer pacíficament i agafats de la ma alguns dels carrers de la ciutat.

Els joves, una setantena, portaven globos i pancartes amb consignes contra la guerra. "Volem fer sentir la nostra veu, per a que el govern veja que no ens quedem amb els braços creuats, que no per tenir la majoria absoluta poden fer els que els vinga en gana" explicaba la portaveu estudiantil Judith Àvila.

Després de mitja hora de concentració els estudiants van llegir un manifest a favor de la pau, i van recórrer pacíficament i agafats de la ma alguns dels carrers de la ciutat.

Suiseki: L'art de la pedra

TEXT: noemíoms

El Museu Arqueològic de Benicarló acull des del passat dimarts una mostra de Suiseki, l'art oriental del silenci de les pedres. Aquesta disciplina va nèixer al Japó fa vora 2.000 anys.

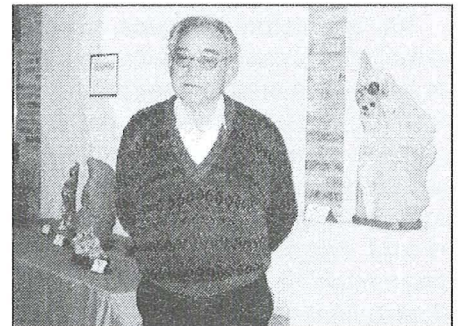
L'exposició, organitzada per l'associació bonsai de Benicarló, recull una bona mostra de pedres treballades per Antonio Masip Palachí, un benicarlando al que en arribar-li l'hora de la jubilació amb 58 anys va decidir que "era millor tindre el temps ocupat i no pensar en altres coses". Des d'aleshores ja han passat 17 anys, vora dos dècades on Masip s'ha bolcat al món del bonsai i, en conseqüència, al del suiseki ja que va ser gràcies a les revistes de la primera que es va bolcar en la segona disciplina.

Assegura que treballa pedra "igual que els picapedrers", amb punxonets i estris apropiats, ja que "més que res l'art del suiseki con-

sisteix en pulir les pedres un poc, donar-les una miqueta de forma i treure-les el color", això sí, "sense utilitzar els barnitzats perquè sino perden l'atractiu; ha de ser tot natural, l'única cosa que es pot fer es obtenir la lluentor natural de la pedra".

Segons Antonio Masip, les pedres que hi ha exposades actualment al museu no representen més que la meitat de totes les que ell poseeix i ha volgut donar a conèixer. De fet, explica que resulta realment senzill trobar-ne per les muntanyes, així se'n poden trobar "sota les argil·laques o el romer". D'altra banda, assegura que a la mar també se'n troba de molt maques.

Diu que el suiseki es una feina molt entretinguda i que "amb una pedra igual te passes una setman treballant-la" segons com es aquesta. "Ultimament he fet una que deu pesar uns 70 quilos i m'ha costat vora setmana i mitra

per fer-li a més el pla de baix de fusta que s'ha de refundir" comenta.

Entre les postres més impressionants que s'hi poden trobar al museu exposades es troba una que Masip va voler dedicar com a propi membre a l'associació d'antics alumnes de La Salle, es tracta d'una pedra amb forma de mussol que representa la guardia que aquesta fa de l'escola durant les nits. La mostra es clourà el pròxim dia 3 d'abril.

FUTBOL SALA

Povet 4 - Corbera 1

el partit de les ocasions perdudes

TEXT: povetCOM

Partit marcat per la clara superioritat del Povet davant el Corbera des de la xiuletada inicial. Durant la primera part l'equip benicarlando va gaudir de nombroses ocasions per a obrir el marcador, però no va ser

fins el minut 14 que Chelete va fer aixecar als aficionats amb un esplèndid gol.

Fins el final de la primera meitat, els d'Andreu Plaza van disposar de nombroses ocasions però sense sort de cara al gol. Ja en la segona meitat amb el 2-0 d'Alberto Cabanas el Povet

es va deixar emportar, passant l'equip visitant a ser el dominador de la trobada, però després d'un temps mort en la recta final del partit, el Povet va ensenyar les dents i va aconseguir dos gols per mediació de Vadillo, creant moltes més ocasions d'allí fins el final

del partit.

En eixos moments, el tècnic Plaza va aprofitar per a donar entrada a Tito García Sanjuan que reapareixia després de la seva operació i es va emportar una gran ovació del públic.

ATLETISME

Campionat pista coberta

TEXT: carnsROS

Elisabeth Delsorts va tenir una magnífica actuació al campionat d'Espanya de pista coberta.

Tot i no passar a les finals de les dos proves en les que va participar, va tornar a rebaixar les seues marques i les del club.

En 60 metres tanques, a les eliminatòries va ser 2a de la seua sèrie amb un crono de 9"07, fent un nou rècord del club. A semifinals va ser 5a de la seua sèrie amb 9"06, tornant a batre el seu propi rècord. Va aconseguir així un meritori 8è lloc a la classificació final.

Esta atleta participó també en 60 m.l., quedando 2ª de su serie en eliminatorias con un tiempo de 7"97, nuevo record del club, pero esta vez en absoluto. En semifinales fue 5ª de su serie con 8"11 y quedando la 9ª del concurso.

D'altra banda el passat 16 de març l'atleta més veterana del club benicarlando va participar al campionat d'Espanya de cross que es va desenvolupar a Ourense en la seua XXIV edició. Gillian Kersey va

ser la primera classificada en la prova, categoria femenina 55-60 anys.

X REUNIÓ DE FONTS

El dia 22 de març els atletes del Carns Ros es van convocar a la X reunió de fons a Burjassot, éssent aquesta la primera reunió de pista a l'aire lliure de la temporada a nivell nacional.

Els atletes que van participar van ser:

- 1000 m.l. ben. masc. ' 5º - Javier Giner, 3'47"
- ben. fem. ' 4ª - Carmen Melet, 4'06"
- 2000m.l. alev. masc. ' 6º - Francisco Ferrer, 7'33"
- 11º - Bilal Dabbou, 8'00"
- 14º - Adrián Castillo, 8'09"
- alev. fem. ' 15ª - Lorena Buj, 8'45"
- 3000 m.l. inf. masc. ' Iñaki Giner, 11'24"
- inf. Fem. ' Isabel Fabregat, 12'29"
- cad. Masc ' Fran Sastre, 10'24"
- juv. Masc ' Antonio Castro, 9'33"

La Veu de Benicarló

un regal per a tot l'any

subscriu-te !!!

CDB

Torna Xoco

Assemblea de socis del CDB

El Benicarló va perdre davant el Saguntino per 0 a 4. Tothom sabia que allò era un partit perdut abans de començar. Els números cantaven, i els únics interrogants consistien a saber quants de gols ens farien i verificar la consistència del capdavanter de la classificació

TEXT: rodolfo **serrano**
paco **delcastillo**

Per primera vegada des que escric en aquest mitjà de comunicació (?), vaig assistir a una assemblea de socis del CDB, encara que extraordinària. L'anterior ocasió va coincidir amb la fi de la meua època com a directiu i que va ocasionar, bàsicament, una substancial millora de les meues relacions conjugals i una constatable tranquil·litat d'esperit o pau interior. Per aquest motiu, que mai no es pot considerar ni un precedent ni un costum, vaig acudir a la convocatòria més com a "informador" que com a soci. Amb l'assistència de més d'una cinquantena de persones, va començar l'Assemblea amb un detallat informe, tant econòmic com esportiu, per part dels membres de la Junta Gestora encapçalats per Gregorio Segarra, que van contestar amb arguments a totes les preguntes que se'ls van fer fins que va arribar el moment culminant de la nit. Amb un "vinga, va, anem a l'elecció de president" que va proferir el senyor Francisco Marzal Caldés, i vist que no es va presentar cap candidat més ("jo crec que no hi ha cap dubte, ell ha de ser" va dir el mateix d'abans), José

Verge Llopis "Xoco", va ser elegit per aclamació. Envoltat pel fum que amablement ens convidaven a compartir amb ells els complaents fumadors que en gran nombre van assistir a l'acte, el nou mandatari del CDB va demostrar una gran il·lusió i moltes ganes de treballar. Va fixar tres objectius bàsics: salvar la categoria, recuperar la malmesa imatge i prestigi del club, i sanear econòmicament l'entitat. Va manifestar que comptava amb la majoria dels components de la Junta Gestora i que, de moment, la junta seguiria igual però ell seria el nou entrenador. Va emplaçar la premsa per a l'endemà a les deu i quart de la nit al Restaurant "Las Delicias" on faria pública la composició de la nova Junta. Als voltants de les onze i mitja, i amb una pudor de tabac damunt de mi que no es podia suportar, me'n vaig anar del lloc dels fets el primer, de manera que no vaig donar peu a ningú a proposar-me cap càrrec. Missió complerta.

Després de la magnífica exposició d'allò que va passar a l'assemblea, li faré una petita crònica del partit que el Benicarló va perdre davant el Saguntino per 0 a 4. Tothom sabia que allò era un partit perdut abans de començar. Els números

cantaven, i els únics interrogants consistien a saber quants de gols ens farien i verificar la consistència del capdavanter de la classificació. Com no podia ser d'una altra manera, ens vam trobar amb un tal Hallado nosequè, cap del trio arbitral, que es va carregar al partit en un tres i no res. Tot un seguit de decisions incomprensibles per a tots els assistents, van deixar el camí obert a la victòria d'un líder que només va demostrar tenir una bona preparació física i un bon grapat d'anys més que els nostres. Com que el tal Hallado va veure que al camp "només" hi havia una parella de membres de les forces de l'ordre i que encara no havia acabat de culminar la seua desfeta, a la mitja part va fer entrar als vestidors la parella en qüestió i, al cap d'una estona, van aparèixer per la porta del municipal de la Carxofa un parell més d'unitats mòbils de la benemèrita institució amb sengles parelles d'agents/tes de l'ordre. Més que un partit de futbol, semblava l'escena del crim. Sortien a dos policies per representant de l'estament arbitral. Vergonyós. Per a més inri, al quart d'hora de la primera part es va lesionar el jugador local Caspe, que va ser substituït per l'únic suplent que hi

havia, amb la qual cosa el Benicarló va jugar tot el partit sense cap reserva a excepció del porter Ramón Giner. D'això, de la mala sort dels nostres que van fallar quatre o cinc ocasions clares de gol i de la nefasta actuació del col·legiat, se'n van aprofitar els forasters per a marcar-nos quatre injustos gols, fruit de la sort i de la poca esportivitat, que els van donar els punts i ens deixen en zona de descens directe a la primera regional. No voldria acabar aquesta ressenya sense fer menció al gran partit que ens va oferir el jove jugador local Lionel Burriel. Si segueix en aquesta línia de treball i bones maneres qui sap on pot arribar.

Aquest cap de setmana (no sé si dissabte o diumenge) el Benicarló es jugarà gran part de les seues aspiracions a mantenir la categoria al camp de l'Almassora, més conegut com "la Garrofera" (el camp, vull dir). L'equip de la Plana ocupa el centre de la zona avorrida de la classificació, i no es juga res. Nosaltres molt. Cal destacar que la generosa butxaca de l'abans esmentat senyor Marzal es farà càrrec de les despeses del desplaçament.

EL CÒMIC DE XAVIER BURRIEL/
Els tres simis mundials

guerra no !!

guerra no !!

guerra no !!

guerra no !!

[laveudebenicarolo@](mailto:laveudebenicarolo@eresMas.com)

eresMas.com

E-MAIL DE CONTACTE